

Maureen Johnson

Cutia din pădure

Al patrulea volum din seria *Stevie Bell*

Traducere din limba engleză de
Camelia Ghioc

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț
Design hartă: Charlotte Tegen

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Oana Apostolescu
Dana Anghelescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOHNSON, MAUREEN

Cutia din pădure / Maureen Johnson ; trad. din lb. engleză de
Camelia Ghioc. - București : Editura Trei, 2022
ISBN 978-606-40-1354-5

I. Ghioc, Camelia (trad.)
821.111

Titlul original: THE BOX IN THE WOODS
Autor: Maureen Johnson

Copyright © 2021 by HarperCollins Publishers
Published by arrangement with HarperCollins Children's Books, a division
of HarperCollins Publishers.

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1354-5

CUȚIA DIN PĂDURE
(CAM ȘASE KILOMETRI)

Poteca spre pădure

Poligonul de tir
cu arcul

Amfiteatrul

„Căsuța din copac” -
bibliotecă

AICI A FOST
CĂȘIT ERIC

Cabane

Pavilionul
de arte

Cabana
de pe lac

Pavilionul
sălii de mese

Postul de
prim ajutor

Directorul
taberei

Drumul de
intrare

Tabăra Wonder falls

6 iulie 1978

Ora 23:45

Sabrina Abbott făcea ceva *illegal*.

Imposibil!

Sabrina nu făcuse niciodată ceva ilegal. Era modelul de virtute al orașelului Barlow Corner. Șefa de promoție. Cea care făcea voluntariat la bibliotecă și le citea copiilor. Persoana care a hiperventilat 10 minute când a chiulit din greșeală de la o oră, fiindcă era la bibliotecă, complet absorbită de munca de documentare. Cea către care fiecare părinte de școlar arăta spunând: „Când ajungi la liceu, să fii ca Sabrina“.

Ce-ar zice ei acum să o vadă în bine-cunoscutul jeep maro al lui Todd Cooper, ce sălta prin pădure pe drumul neasfaltat, zgâlțâindu-se când cauciucurile nimereau în numeroasele gropi și denivelări ce-i ieșeau în cale? Zarurile verzi, pufoase, atârinate de oglinda retrovizoare, se ciocneau unul de altul, aproape în același ritm cu pie-sele Led Zeppelin ce pulsau din casetofon. Farurile erau singurul lucru ce despica bezna dintre copaci și cerul pe care era o frântură de lună. Sabrina nu prea îl plăcea și nici nu avea cine știe ce încredere în Todd, care era căpitanul echipei de fotbal și fiul primarului. Todd era

un mizerabil. Dar, în seara asta, nu era vorba doar de el. Venea la pachet cu mașina lui.

Și iat-o ducându-se în pădure, după ora de stingere din tabără, ambele lucruri fiind încălcări ale regulamentului. Dar aceste abateri erau nimic față de ce aveau să facă odată ajunși la destinație.

S-a lipit de tovarășul de călătorie de lângă ea. Eric Wilde era noul ei... Să fi fost oare iubitul ei? Încă nu ajunseseră așa departe cu discuțiile. Nu avea nicio îndoielă că el își dorea titlul respectiv, iar ea tocmai se eliberase de iubitul cu care fusese trei ani, deci nu era cazul să se grăbească să înceapă o nouă relație. Era momentul pentru noua Sabrina, cea care trăia, care făcea lucruri, care nu-și făcea atâtea griji.

Fata aceea cuminte avea nevoie de o pauză. Asta îi dăduseră de înțeles evenimentele din ultimele câteva săptămâni.

— E totul în regulă? a întrebat Eric tare, ca să acopere muzica.

— Da, a răspuns ea, ocazie cu care i-a intrat o gâză în gură, iar ea a pescuit-o cu degetele.

Era totul în regulă? Grijile ei erau tot acolo, ronțăind marginile tuturor gândurilor ei. A încercat să le alunge. Acesta era scopul acestei nopți. Să rupă vraja fricii.

— Ești sigură?

— Doar că mi-e cam frig, a spus ea.

Măcar asta era adevărat. Noaptea era rece, mai ales că jeepul era decapotat. Era îmbrăcată doar cu o pereche de pantaloni scurți și un tricou cu inscripția Tabăra Wonder Falls. Sabrina cea banală ar fi fost mai pregătită și ar fi luat cu ea un hanorac — noua Sabrina avea să dărdăie de frig. Eric a luat-o pe după umeri și a tras-o spre el. Lăsându-și

capul pe umărul lui, a simțit cum cârlionții lui blonzi îi gâdilau nasul.

Jeepul a ieșit de pe potecă și a tras pe dreapta, sub un pâlcc de copaci. Muzica s-a oprit și cei patru pasageri au coborât din mașină.

— Aici e? a întrebat Sabrina.

— Nu, a spus fata de pe scaunul din dreapta șoferului. Dar e aproape. Trebuie să o luăm pe jos.

Fata se numea Diane McClure și era și ea proaspăt absolventă a liceului Liberty High. Diane era o roșcată înaltă, cu tot corpul presărat cu pistrui. Ea și Sabrina nu se învățiseră niciodată în aceleași cercuri la școală. Sabrina era frunțașă la învățătură; Diane părea să-și petreacă cea mai mare parte a timpului sprijinind dulapurile și pierzând vremea în salonul pentru fumători. Era genul de persoană pe care părinții Sabrinei îi spuneau să o evite. Dar nu era un om rău. Sabrina ajunsese să agreeze compania ei. Era loială și muncitoare în felul său, iar școala nu era pentru toată lumea. Diane era iubită lui Todd și, probabil, asta era singura lui calitate.

Sabrina a coborât din spatele jeepului, ceea ce a necesitat ceva efort, fiindcă îl încărcaseră cu mai multe genți cu provizii, mare parte din ele încurcând-o când să se dea jos din mașină.

— Pe-aici! a spus Eric luând-o de mână pe Sabrina. Dă-mi voie să te conduc, draga mea. Fără frică, fără frică. În codru să pornim!

Diane și Eric aveau amândoi lanterne puternice, dar fasciculele lor abia dacă reușeau să străpungă întunericul dintre copaci. Sabrina trăise toată viața în Barlow Corners și bineînțeles că mai fusese în pădure, dar niciodată nu intrase așa de adânc și niciodată noaptea. Pur și simplu,

nu se făcea așa ceva. Pădurea era întunecată și adâncă, plină de vietăți.

— Cât mai e? a întrebat ea încercând să pară veselă.

— Aproape că am ajuns. Crede-mă! Vin aici în fiecare săptămână. Știu drumul, a spus Eric.

— Te cred, a zis ea.

— Ești sigură că e totul în regulă? a întrebat Eric.

— Sunt sigură. De ce?

— Îmi cam strivești mâna.

— A! a făcut ea și i-a dat drumul. Scuze!

— Nu-i nimic. Mai am una. De fapt, mai am două, asta de când mi-a eșuat experimentul...

Ea a început să râdă. Asta îi plăcea cel mai mult la Eric. Putea să-i spulbere toate grijile. Eric știa câte ceva despre cum e să trăiești, iar ea voia să învețe.

— N-o să spun nimănui, a zis ea.

— Ce bine! Nu pot să le permit să-mi închidă laboratorul, nu acum, când sunt așa de aproape. În curând, creația mea va prinde *viață*!

A răcnit ultimul cuvânt, iar în crengile de deasupra ceva s-a stârnit și și-a luat zborul.

— Eric, nebun mai ești, a spus Diane râzând.

— O spui de parcă e ceva rău, a răspuns el. Șiiii... am ajuns!

Fasciculele lanternelor au luminat o poieniță. Prin iarbă erau câțiva bușteni tăiați — bănci austere în jurul unui cerc de piatră.

— Bun, a zis Eric lăsând jos geanta pe care o ducea. Voi pregătiți totul. Noi ne ducem după lapte. Pe aici, draga mea. Doar câțiva pași mai încoace.

Eric a luat-o iar de mână, ca s-o conducă prin întuneric. Au traversat luminișul și au intrat iar în pădure.

— Deci cum plătești pentru experimente? a întrebat Sabrina pășind cu grijă peste încâlceala de rădăcini. Care ți-e sistemul?

— Dacă vei continua să mă însoțești în călătoria mea magică, vei afla totul, micuțule Bilbo.

— Mi-ai zis cumva Bilbo?

— E din *Hobbitul*.

— Știu de unde e, prostule, a zis ea râzând.

— Nu te îndoi niciodată de spusele fetei care lucrează la bibliotecă, a spus Eric făcând o plecăciune adâncă. Îmi cer mii de scuze!

Ceva a foșnit în apropiere și Sabrinei i-a scăpat un mic țipăt involuntar.

— Nu e nimic, a spus el rotindu-și lanterna în jur. Aici se aud mereu tot felul de zgomote. La început, te cam sperie.

Brusc, ea nu mai voia să fie acolo. Tot trupul i-a fost inundat de neliniște. Eric parcă a simțit și s-a oprit.

— E-n regulă, a spus el.

— E ceva aici.

— Probabil că e. Un raton. Un oposum. Un sconcs. Dar nu se apropie de poiană ori de foc.

— Ești sigur? a întrebat ea.

— Vin aici în fiecare săptămână. Mereu se aude câte ceva. Așa e în pădure. Vorbesc serios, nu vor să se apropie de oameni. Se țin la distanță.

— Știu. Trebuie să mă calmez. Încerc.

— Aici e problema... *încerci* să te calmezi. Ba chiar te străduiești să te calmezi. Te străduiești prea tare.

— Știu. *Știu*.

Lumea a revenit încet la normal. Sabrina a tras adânc aer în piept și s-a îndreptat de spate.

— Mergi mai departe, a spus ea. Mă simt bine.

Au mai făcut vreo 50 de pași, până ce lanterna a scos la iveală o mică structură. În mijlocul pădurii era o cutie, de aproximativ doi metri și jumătate lungime și un metru douăzeci înălțime.

— Am ajuns, a spus Eric, apropiindu-se de ea.

— Ce-i asta?

— Un vechi ascunziș de vânătoare, a răspuns Eric, dându-i lanterna, pentru ca el să ridice capacul masiv cu ambele mâini. Vânătorii se ascund înăuntru când vânează căprioare. Are mici deschizături pe-o parte, prin care pot pândi.

— Ce sinistru! a spus ea. Dar bănuiesc că vânătoarea e sinistru prin definiție. Te furișezi în spatele animalelor ca să le omori.

— Așa e. În orice caz, nu a mai fost folosit de mult.

Asta era clar. Deși nu era putrezită de tot, cutia nu mai avea mult până să se facă praf. Scândurile erau măcinate de vreme și îndoite, iar unele se desfăceau din cuie. Acum era aproape sigur locuită de păianjeni, șerpi și felurite alte creaturi mici, așa că ea s-a cam crispat când Eric a intrat înăuntru și a început să cotrobăie printr-un morman de vreascuri. Și-a propus să țină minte să se caute cu atenție de căpușe când se întorceau în tabără.

— Unde e, unde e... Aha! În sfârșit!

S-a ridicat în picioare ținând cu mândrie o pungă de la McDonald's mototolită.

— Asta e? a întrebat Sabrina.

Eric a ieșit din cutie și a închis capacul.

— Luminează aici, a spus el.

A pus jos punga, a deschis-o și a scos o cutie de Big Mac folosită, două folii de învelit hamburgeri și un pahar folosit, cu paiul încă înfipt în capac.

— Văd că nu ești impresionată, a zis el. Dar iată...

A deschis cutia de Big Mac. Recipientul era plin ochi cu muguri de marijuana proaspeți și înmiresmați. La fel și foliile de hamburger și paharul de suc. Sabrina mai văzuse marijuana — în cantități mici, de obicei sub formă de cuie; dar nu mai văzuse niciodată *așa* de multă. Aici era vorba de o cantitate de marijuana extrem de ilegală. O cantitate suficientă să pună capăt unei cariere școlare. O cantitate categoric pasibilă de arest și dosar penal.

— Nimeni nu se uită la gunoaie, a spus zâmbind Eric. Mai ales la gunoaie aflate în ceva care arată tot a gunoi, în mijlocul pădurii. Teribil de inteligent, nu crezi?

— Probabil.

— *Probabil?* O să trebuiască să mă străduiesc mai mult. Hai! Să trecem la treabă!

Înapoi în poieniță, atmosfera era deja mult mai ospitalieră și veselă. Focul ardea și un felinar adus din tabără era așezat pe unul dintre bușteni. Doi saci de dormit fuseseră desfăcuți și întinși pe jos pe post de pături, cu interiorul moale, din flanel cadrilat, întors în sus. Din casetofonul portabil, Led Zeppelin continua să cânte în întunericul catifelat. (Era trupa preferată a lui Diane. Sabine nu-i plăcea deloc, dar dacă stăteai pe lângă Todd și Diane trebuia să te obișnuiești cu muzica lor.) Todd și Diane erau întinși pe unul dintre sacii de dormit, ronțâind chipsuri și privind cerul.

— Ia uitați-vă! a spus Eric fluturând punga deasupra capului. Vine lăptaruuuul!

A pus palma făcută căuș deasupra gurii și a scos un sunet triumfător de corn. El și Sabrina s-au așezat pe celălalt sac de dormit, care fusese deschis pentru ei. Eric i-a dat punga lui Diane, care a așezat-o pe o tavă furată de la cantină. A tras mai aproape lanterna și a răsturnat pe tavă conținutul cutiei de Big Mac, apoi s-a apucat să aleagă ceva din el cu pricepere de expert.

— Și acum rulăm, a spus Eric luând o mână de chipsuri, căci rulatul face parte din serviciile oferite. Primele sunt întotdeauna pentru noi. Nimeni n-o bate pe Diane. E ca o mașinărie.

Diane lucra eficient și ușor, pigulind mugurii. În doar câteva momente, rulase primul cui, pe care i l-a dat lui Eric. A continuat să ruleze, cu mișcări hipnotice. Eric a pus cuiul între buze, l-a aprins, a inhalat adânc, apoi i l-a dat lui Todd. Care a făcut și el la fel, apoi i l-a pasat lui Diane, care a tras un fum fără să-și ridice privirea de la ce făcea cu mâinile. A ajuns la Sabrina, care l-a luat și a rămas cu el în mână. Auzea sfârâitul ușurel al hârtiei care ardea.

— Nu ești obligată s-o faci, a spus Eric. E complet la latitudinea ta.

Îi rugase să o ia cu ei. Voia să încerce ceva nou și în niciun caz nu voia să ajungă la Universitatea Columbia și să fie singura din anul întâi care nu fumase niciodată un cui. Aici era locul perfect să încerce. În pustietate, împreună cu oameni pe care îi cunoștea. L-a dus la gură și a tras fumul în piept, dar l-a dat afară instantaneu, tușind și icnind, cât pe ce să vomite. S-a așteptat ca ceilalți să râdă de ea, dar nu a râs nimeni.

— Toată lumea pățește așa prima dată, a spus Eric. Mai încearcă o dată. Mai încet și apoi ține-l în tine cât de mult poți.

A mai inhalat o dată. Fumul era înțepător și o ustura puțin, dar l-a ținut în plămâni câteva secunde, apoi l-a expirat tușind din nou, însă mai puțin violent. După o clipă, a simțit o ușoară schimbare. O alinare. Atenția i s-a concentrat asupra muzicii și și-a dorit brusc să asculte altceva.

— Putem schimba caseta? a întrebat ea.

— Sigur, a zis Eric. Ce vrei să asculți?

— Fleetwood Mac.

— Putem să o schimbăm? a întrebat Eric. Pune *Rumours*.

Dinspre celălalt cuplu s-a auzit un mormăit de nemulțumire.

— Hai, mă, a spus Eric zâmbind. E primul ei cui. Las-o pe ea să aleagă muzica.

Diane a început să cotrobăie fără chef prin rucsac și a scos o casetă. A oprit-o pe cea din casetofon și a înlocuit-o. Acordurile hipnotice ale chitarei și bătăile profunde, lente ale tobei au stârnit ecouri printre copaci, împletindu-se cu trosnetul focului. Sabrina s-a sprijinit de buștean și s-a lăsat învăluită de muzică. Probabil că o ascultase de mii de ori. Știa versurile și în somn, dar, în noaptea asta, erau mai limpezi ca niciodată.

*Alerg prin întuneric, afurisită să-ți fie dragostea,
afurise să-ți fie minciunile...*

— Eric, a spus ea.

El s-a aplecat deasupra ei și a privit-o. Tipul avea un chip plăcut. Un chip blând. Plutea deasupra ei ca o lună.

— Cum te simți? a întrebat el.

— Afurise să-ți fie minciunile...

— Sigur.

Dincolo de ei, în afara cercului de lumină aruncat de foc... ce se mișca printre copaci? O bufniță? Un raton? O vrăjitoare ce răsună ca un clopot în noapte¹, sau o fantomă, sau...

Nu. Era o bucată din punga de chipsuri, care luase foc și plutise în aer.

— Pe noi ne scuzați, a spus Todd, iar el și Diane s-au ridicat și și-au luat sacul de dormit.

S-au îndepărtat, către copacii din spatele lor, și au dispărut în beznă. Sabrina s-a străduit să se răsucescă, să se uite după ei, apoi s-a întors spre Eric.

— Stai liniștită, a spus el. Nu e deloc obligatoriu să facem așa ceva. Stăm aici, mâncăm chipsuri și ascultăm muzică.

Sabrina s-a relaxat și s-a cuibărit sub brațul lui Eric, cu capul pe umărul lui.

— Mi s-a uscat gâtul, a zis ea.

Eric s-a întins și a luat o cola pe care a deschis-o și i-a dat-o. Era caldă, dar binevenită, și i-a alunecat pe gât, lipicioasă și dulce, dezlipindu-i buzele. Era delicioasă. A dat pe gât jumătate de doză fără să respire.

— Cum ți se pare? a întrebat el.

Răspunsul ei a fost un râgâit, urmat de un hohot de râs.

— Așa, fată, a spus el. Asta-i muzica ce-mi place. Vezi? Nu e dracul chiar așa de negru.

Nu, lucrurile nu erau chiar așa de rele; erau inexplicabil de hilare. A simțit că i se relaxau mușchii și s-a lăsat confortabil în pufosenia sacului de dormit.

— Așa e să fii... fumat? a întrebat ea.

¹ Trimitere la cântecul Rhiannon al trupei Fleetwood Mac. (N.t.)

— Da, a răspuns el. Stai liniștită și ascultă muzică. Nu trebuie să te duci nicăieri, nu ai nimic de făcut. Eu mă duc să fac pipi. Mă întorc imediat.

Eric s-a ridicat și a pornit spre copaci. În timp ce se îndepărta, s-a împiedicat teatral de un buștean și s-a făcut că era cât pe ce să cadă — o prefăcătorie evidentă, ca s-o amuze, iar ea a izbucnit din nou în râs. Apoi el a dispărut printre copaci.

Sabrina s-a lăsat pe spate, cu capul pe buștean. Era înconjurată de umbre lungi, iar vâlul de fum aluneca peste ea lent ca mierea, odată cu muzica. Știa că, dacă închidea ochii, totul avea să se învârtă și lumea avea să-și piardă orice sens. Abia dacă avea sens și așa.

În acest cântec, ritmul grav al tobelor suna ca o bătaie de inimă. *Bum. Bum. Bum.*

Sparg tăcerea, afurisită beznă, afurisită lumină...

Părea o treabă foarte serioasă să faci parte din Fleetwood Mac. Îi adora. Albumul ăsta îi oferise incredibil de multă alinare tot anul în curs, ajutând-o să treacă prin toate lucrurile îngrozitoare care se întâmplaseră. Lucruri la care și-a atras atenția să *nu* se gândească acum. A încercat să-și concentreze privirea să vadă peste haloul focului de tabără. Undeva în spatele ei, Diane și Todd făceau mult zgomot, lăsându-se cu totul în voia simțurilor.

Bum, bum, bum.

S-a uitat lung la tava plină cu mici fărâme de frunze și muguri, la punga de chipsuri și la foc și la cârligul lunii. Prea multe lucruri o frământaseră în ultima vreme. De ce își dăduse voie să ajungă așa de *stresată*? Doar trăia în Barlow Corners, iar în Barlow Corners exact asta